

သဒ္ဓါစိုးစိုး

သစ်ခတ်လေးရဲ့ ရင်ခုန်သံ

အခန်း - ၁

သည် နေ့အိမ်ကို ဧည့်သည် လာမှာ မို့ အဘွားက သစ်ခက်ကို
ဈေးသွားဝယ်ခိုင်းသည် ။ သစ်ခက်တို့ နေသည့်နေရာနှင့် ဈေးက
အလှမ်းဝေးတော့ စက်ဘီးလေးနင်းရင်း ဈေးကို ထွက်ခဲ့သည် ။

သစ်ခက်သည် အဘွားမှာ ခဲ့သည့် ဟင်းချက်စရာတွေကို ဝယ်ပြီး
ဈေးက ပြန်လာခဲ့သည် ။ အားလုံးစုံရဲ့ လား၊ ဘာများကျန်ခဲ့ပါလိမ့် စဉ်း
စားရင်း စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နင်းနေမိသည် ။

မာန်မင်းခသည် ဖေဖေ လွှတ်လိုက်လို့ ရွာလေးကို ရောက်လာခဲ့
သည် ။ ရွာလမ်းက ကျဉ်းပါသည် ဆိုမှ ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
စက်ဘီးကို နှေးနှေးကွေးကွေးနှင့် လမ်းအလယ်က နင်းနေသည် ။ လမ်း
က ကျဉ်းနေပြန်တော့ ကျော်တက်လို့ မဖြစ်၊ ဘေးမှာ မြောင်းတွေ ချော်
ကျသွားနိုင်သည် ။

စိတ်မရှည်သည့် အဆုံး မာန်မင်းခ ကားဟွန်း ဆက်တိုက်တီးလိုက်
သည် ။

"တီ ... တီ ... တီ"

သစ်ခက်သည် စက်ဘီးဖြည်းဖြည်း နင်းရင်း အတွေးလွန်နေတုန်း ရတီတရက် ကားဟွန်းတီးသံ ဆက်တိုက်ကြား လိုက်ရသဖြင့် လန့်ပြီး တုန်သွားသည်။ စက်ဘီးကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ဘေးက မြောင်းထဲကို ထိုးကျသွားတော့သည်။

"အား ... "

သစ်ခက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ ပေကျပြီး လက်တွေ ခြေထောက်တွေမှာ ဒဏ်ရာ ရကုန်သည်။ ဟွန်းတီးသည့် ကားပိုင်ရှင်ကတော့ သစ်ခက်ကို ဂရုမစိုက်။ ကားကို အရှိန်မြင့်ပြီးတော့တောင် မောင်းသွားလိုက်သေးသည်။

သစ်ခက် ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်မိသည်။

"ဘယ်လိုလူလဲ ... ကားအကောင်းစား စီးနိုင်တယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတယ် ..."

သစ်ခက်သည် စက်ဘီးကို လမ်းမပေါ်ကို ပြန်တင်ရင်း ဈေးဝယ်လာသည့် ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်နှင့် ငါးတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ အကုန်လုံး ရွံ့တွေနှင့် ညစ်ပတ်ပြီး ရစရာမရှိတော့ ...။

"အမလေး ... ကုန်ပါပြီ ... အဘွားတော့ ကောင်းကောင်း ဆူတော့မှာပဲ ... ဟိုအစုတ်ပလုပ်ကားသမားကြောင့် ဆိုတာ ငါ ဘယ်လို အဘွားကို ပြောပြရမလဲ ..."

သစ်ခက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့တော့သည်။

"အင်း ... ဒီနေရာထင်တယ် ... ဖေဖေ ပြောလိုက်တာ ..."

သည် ရွာလေးကို မရောက်တာကြာပြီ ဆိုတော့ လမ်းတွေကို သိပ်မမှတ်မိချင်။ မာန်မင်းခ ငယ်ငယ်ထဲက နေခဲ့သည့် နေရာလေး ပြန်ရောက်လာတော့ ရင်ထဲ အေးချမ်းနေသည် ။

မာန်မင်းခသည် ကားကို အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည် ။ ကားနှင့် ရွာလေးထဲကို ရောက်လာတာဆိုတော့ ကလေးတွေက အထူးဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေကြသည် ။

"အဘွားမြ ... အဘွားမြ ..."

"အေး ... ဘယ်သူများ လဲကွဲ့ ..."

"ဟို ... ကျွန်တော် ... ဦးဇွဲမာန်ရဲ့ သားပါ ခင်ဗျ။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ"

"ဪ ... မောင်ဇွဲမာန်ရဲ့ ... သားလေးပဲ ... သား လာ အိမ်ထဲဝင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မာန်မင်းခ အိမ်လေးထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေမယ့် အထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင်စရာလေးပင်။ မာန်မင်းခ သစ်သားခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

"အဘွား ... ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာက အဘွားရဲ့ မြေးဆယ်တန်းအောင် သွားပြီဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် ဆက်ထားပေးမလို့ ပါ။ သူ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ဖေဖေတို့ ပညာဒါနလုပ်ပေးချင်လို့ ပါ။

အဘွားကို ဖေဖေပြောထားသေးတယ် ထင်တယ်။ အဘွားရဲ့ သဘောထားကို မေးတာပါ။ တကယ်လို့ အဘွားသဘောတူရင် သူ့ကို ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာဖို့ မှာ လိုက်ပါတယ်"

"အင်း ... သား အဖေ လူကြုံ ပါးလိုက်တဲ့ စာမှာ အားလုံးပြော ထားပါတယ်။ အဘွားရဲ့ မြေးမလေးကို အဘွားလည်း တက္ကသိုလ် ထားပေးချင်ပါတယ်။ သူက စာသိပ်ကြိုးစားတာ၊ ကျူရှင်မတက်ပဲနဲ့ တောင် ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာနဲ့ အောင်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ သားဖေဖေရဲ့ အကူအညီ ယူရတော့မှာ ပဲ။ မြေးလေးကို ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါ သူ့မိဘတွေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပါပဲ ..."

အဘွားမြသည် မြေးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် ။ မြေးလေး၏ မိဘတွေ ငယ်ငယ်လေးနှင့် ဆုံးသွားတည်းက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။ သစ်ခက်လေးက တစ်ခါတလေ နွဲ့ဆိုးဆိုးပေမယ့် လိမ္မာရေးခြားရှိလို့ အချစ်ပိုနေရသည် ပင်။ ခုလည်း တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့ ထောက်ပံ့ပေးမည့် သူရှိပြီဆိုတော့ စိတ်သက်သာရာရသွားသည် ။ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ဆို တက္ကသိုလ်ထားပေးဖို့ အဆင်မပြေနိုင်။ မောင်ဇွဲမာန်တို့ ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

အဘွား စဉ်းစားနေသည့်ပုံကို မာန်မင်းခ ကြည့်ရင်း ...

"အဘွား ... စိတ်ချပါ။ သူ့ကို သေချာစောင့်ရှောက် မှာ ပါ။ ဖေဖေကလည်း ... သူ့ကို ခေါ်ရင်းနဲ့ အဘွားကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

"အဘွားကတော့ မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ် ... မြေးလေးကိုသာ ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး သေချာစောင့်ရှောက် ပေးပါ။ အဘွားကတော့ မြေးလေးကို မောင်ဇွဲမာန်တို့ မိသားစုနဲ့ နေခိုင်းရမှာ ဆိုတော့

စိတ်ချသွားပါပြီ။ အဘွား ဒီရွာလေးမှာ ပဲ ဘုရားတရားလုပ်ပြီး အေး
အေးဆေးဆေး နေပါတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

အဘွားမြ၏ ဆန္ဒဆိုတော့လည်း မာန်မင်းခ ဘာမှ ပြောမနေတော့။
ဖေဖေက အဘွားမြ၏ မြေးကို သွားခေါ်ခိုင်းတုန်းက မာန်မင်းခ ရွာကို
သွားချင်တာမဟုတ်။ ဖေဖေ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ သာ လာခဲ့ရတာ
။ အဲသည့်ကောင်မလေးကိုလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ မြင်ခဲ့ဖူးတာ။ ငယ်
ငယ်တည်းက ဆိုးလွန်းသည့် ကောင်မလေး။ တစ်ခုခုဆို အသံပြကြီးနှင့်
အော်ငိုတတ်သည့် သစ်ခက်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို တစ်စက်မှ ကြည့်
လို့ ရတာမဟုတ်။ မာန်မင်းခတို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းသွားတာလည်း
ကြာပြီဆိုတော့ ခုချိန်ဆို သစ်ခက်ကို ပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်။ ဒါ
ပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂နှစ်ခန့်က သူမ အသက်ငါးနှစ်အရွယ် ... မျက်နှာစူပုပ်
ပုပ်နှင့် ကြောင်ချီးရုပ် ပုံစံလေးကိုတော့ ခုချိန်ထိ အမှတ်ရတုန်းပင်။ ခု
ချိန်ဆို သစ်ခက်၏ အသက် ၁၇ လောက်ရှိပြီဆိုတော့ အရင်ကလို ကြော
င်ချီးရုပ်ပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် ... ပြောင်းလဲသွားလား ... မာန်မင်းခ တွေး
ရင်းပြီးနေမိသည် ။

"သား အတွက် တစ်ခုခုစားဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော် ..."

"ရပါတယ် ... အဘွား ကျွန်တော် ခဏနေပြန်တော့မှာ ။ ဒါနဲ့ သစ်ခ
က်ရော ... သူ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ခင်ဗျ"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ သစ်ခက်တစ်ယောက် ဈေးသွားဝယ်ခိုင်းတာ
ခုထိ ပြန်မလာနိုင်သေးဘူး။ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေရလဲ မသိပါဘူးကွ
ယ် ..."

သစ်ခက်မှာ တော့ စက်ဘီးလည်း ဘီးပေါက်သွားသည်။ ။ ဈေးဝယ်လာတာ တွေလည်း အကုန်လွှင့်ပစ်ခဲ့ရသည်။ ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့တွေနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေ နေသည်။ ။ ရွာက လူတွေ ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတော့ ရှက်ရှက်နှင့် မြန်မြန် စက်ဘီးကိုတွန်းရင်း လာခဲ့တော့သည်။ ။ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကားကိုမြင်တော့ သစ်ခက် အံ့သြသွားရသည်။ ။

ဒါ ... သစ်ခက်ကို ခုန မြောင်းထဲကျအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ကားပဲ ... ဒီကားက ဘာလို့ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်ထားတာပါလိမ့်။

သစ်ခက်ရွံ့ပေနေသည့် ခြေထောက်ကို ဆေးပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ ။

အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သစ်ခက်ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးမည့် ပုံပင်။ အသားအရေက ဖြူဖွေးသည့်အပြင် ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းသည်။ ။ သစ်ခက် ကြိုက်သည့် ကိုရီးယားမင်းသား နှင့်တောင် ရုပ်ချင်းဆင်နေသည်။ ။ သစ်ခက် ... သူ့ကို ငေးနေတုန်း ... သူက သစ်ခက်ကို မြင်သွားသည်။ ။

မာန်မင်းခ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့ကို တံခါးဝကနေ ငေးကြည့်နေသည်။ ။ မျက်နှာမှာ လိမ်းထားတာ သနပ်ခါးလား၊ ရွံ့လားမသိကွဲ့။ ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ဖက်ကျစ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအပြာ၊ အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားပြီး ညစ်ပတ်နေသည်။ ။

"မင်း ... ဘယ်သူလဲ ..."

"ခင်ဗျားကို မေးရမှာ ... ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲ"

"ငါ ... အရင်မေးတာလေ ..."

"ဒါ ... သစ်ခက်တို့ အိမ်ပဲ။ ခင်ဗျားက ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ ခင်ဗျားရဲ့ ကားလား"

"ဟုတ်တယ် ... မင်းက သစ်ခက်လား ..."

"ဒါဆို ခင်ဗျားခုနက သစ်ခက်ကို မြောင်းထဲကျအောင် လုပ်တဲ့ သူပေါ့ ... ခင်ဗျားကြောင့် ဈေးဝယ်လာတာ တွေလည်း အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီ။ စက်ဘီးလည်း ဘီးပေါက်သွားလို့ ဒီထိ တွန်းလာရတယ် ... ခင်ဗျားသိရဲ့ လား ..."

"ဪ ... ခုန စက်ဘီးကို လမ်းအလယ်က နင်းနေတာ ... မင်းကိုး ..."

"ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်တယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတဲ့သူ ..."

"မင်းတော့ကွာ ... အရင်လိုပဲ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းနေတုန်းပဲ "

"ဘာ ... ခင်ဗျား ... လူများ အိမ်ကို လာပြီး စော်ကားမော်ကား ပြောတယ်ပေါ့"

မာန်မင်းခ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည် ။ သစ်ခက်ဆိုသည့် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်က အတိုင်းမပြောင်းလဲ။ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် စွာတေးလန် ဖြစ်နေတုန်းပင်။ မာန်မင်းခကို မမှတ်မိဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

"သစ်ခက် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ..."

အဘွားမြ ... မာန်မင်းခအတွက် အအေးဖျော်နေတုန်း ဆူညံသံတွေ

ကြောင့် ထွက်လာသည်။ ။

"အဘွား ... သူက ဘယ်သူလဲ ..."

"သူက ... မောင်စွဲမာန် နဲ့ မနှင်းခ တို့ ရဲ့ သားလေး မာန်မင်းခလေ ...
မြေးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အတူကစားနေကြလေ"

သစ်ခက် ... ရင်ခုန်သွားသည်။ သူက သစ်ခက်ရဲ့ ကိုကိုလား ... ။
ကိုကို အရမ်းကို ချောလာတယ်။ သစ်ခက်တောင် မြင်မြင်ချင်း မမှတ်မိ
ဘူး။

"သား ... သစ်ခက်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ဒါနဲ့ နေပါဦး သစ်ခက် ... ဈေးသွားဝယ်တာ ဘယ်မှာ လဲ ဝယ်ခိုင်း
တာတွေ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့တွေ ပေကျံနေတာပဲ ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
တာလဲ"

"အဲဒါသူ့ကြောင့် လေ အဘွားရဲ့ ... သစ်ခက် စက်ဘီးနင်းနေတာကို
ကားဟွန်း ဆက်တိုက်တီးတော့ လန့်ပြီး မြောင်းထဲပြုတ်ကျသွားတာ ..."

"ကျွန်တော့်အမှားပါ အဘွား။ သစ်ခက်က လမ်းအလယ်က နင်းနေ
တော့ ကျွန်တော် ဟွန်းတီးလိုက်တာပါ"

"သား အမှားမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီသစ်ခက်က ဘာခိုင်းခိုင်း နမော်နမဲ့
နဲ့ ။ ဟွန်း ..."

"အဘွားကလည်း ... သူမှားတာပါဆို ..."

သစ်ခက် နှုတ်ခမ်းဆူပြီး ပြောနေမိသည်။ ။

"တော်တော့ ... သွား ရေမိုးချိုး၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားဖို့ ပြင်

တော့ ..."

"ဘယ်ရန်ကုန်လဲ ... သစ်ခက် ဘယ်မှ မသွားဘူး။ အဘွားနဲ့ ပဲ နေ
မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ"

"မရဘူး။ ရန်ကုန်သွားရမယ်။ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမယ်"

"အဘွား ... သစ်ခက် အဘွားကို ထားပြီး ဘယ်မှ မသွားဘူး"

အခန်း - ၂

နောက်ဆုံးမှာ တော့ သစ်ခက်သည် အဘွား၏ စကားကို နားထောင်ရတော့သည်။ သစ်ခက်ကို ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်စေချင်တာ အဘွားရော၊ အဖေ၊ အမေတို့ ၏ ဆန္ဒဖြစ်နေတာကြောင့် သစ်ခက် ရန်ကုန်လိုက်သွားဖို့ ပြင်ရတော့သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဘွားနှင့် ခွဲနေရမှာ မို့ သစ်ခက် ငိုချင်မိသည်။ အဝတ်တွေ အိတ်ထဲထည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။

သစ်ခက် မျက်နှာမကောင်းတာကို ရိပ်မိသည့် အဘွားက ... ပြောလာသည်။

"သစ်ခက် ... မြေးလေး ... အဘွားကို စိတ်ကောက်နေတာလား"

သစ်ခက် ဘာမှ မပြောပဲ ငြိမ်နေမိသည်။

"မြေးလေး ... တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရန်ကုန်ကို သွားခိုင်းတာလေ။ အဘွားလည်း မြေးနဲ့ မခွဲချင်ပါဘူးကွယ် ..."

သစ်ခက် ခုမှ တင်းထားသမျှ စိတ်လျှော့ပြီး အသံထွက်ပြီး ငိုမိတယ်။ အဘွား၏ ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး ...

"အဘွားပါ လိုက်လို့ မရဘူးလားဟင် ... သစ်ခက် အဘွားနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပါ ..."

"အဘွား ကိုယ်ရွာလေးမှာ ပဲ ဘုရားတရားနဲ့ အေးဆေး နေချင်လို့ ပါ ကွယ်။ မြေးလေး ကျောင်းပြီးသွားရင် ဒီကိုပြန်လာရမှာ ပဲလေ"

သစ်ခက် ... မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်ရင်း ...

"အဘွားကလည်း ... ကျောင်းပြီးမှ ပြန်လာရမှာ လား ... ကျောင်း ပိတ်ရက်တိုင်း ပြန်လာမယ်"

"အေးပါကွယ် ..."

အဘွားမြသည် သစ်ခက်လေး ငိုနေတာကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ် မိသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ခွဲနေချင်ပါ့မလဲ။ အရမ်းချစ်ရသည့် မြေး လေးပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း သစ်ခက်၏ ပညာရေးအတွက်ပဲလေ၊ ခဏခွဲရမှာ ပေါ့။

"မြေးလေး ... အဝတ်စားတွေ အိတ်ထဲထည့်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ ... မြေးလေးတို့ ရန်ကုန်သွားဖို့ နောက်ကျနေဦးမယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

အဘွား ထွက်သွားပြီး သစ်ခက် ထပ်ပြီး ငိုနေမိသည် ။ ဝအောင်ငိုပြီး မှ အဝတ်စားတွေထည့်ပြီး ပြင်ဆင်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ တယ်။

မာန်မင်းခ အခန်းထဲက ထွက်လာသည့် သစ်ခက်ကို ကြည့်တော့ သ နပ်ခါး လိမ်းထားပြီး မျက်နှာမှာ ငိုထားတော့ မျက်ရည်စီးကြောင်း ပေါ်

နေသည်။ ။ တီရုပ်နှင့် ဘောင်းဘီအပွ ဝတ်ထားသည်။ ။ ဒါလား ... ရန်ကုန်သွားဖို့ ပြင်ထားတာ။ ရေချိုးထားတော့ သန့်သွားပါရဲ့။ ။ ဒါပေမဲ့ ကျစ်ဆံ့ပြီး နှစ်ဖက်ကျစ်ပြီး သနပ်ခါး ပါးခွက်ကြားနှင့် ဝတ်ထားတာက တကယ့် တောသူမပုံစံ။

"သစ်ခက် ... အထုပ်တွေပေး ... ကားထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်"

"ရပါတယ် ... သစ်ခက်ပဲ ထည့်လိုက်မယ်"

"ပေးပါ ..."

သစ်ခက် အိတ်ကို သူမလက်ထဲမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။ အိတ်က တော်တော်ကို လေးတာပဲ။

မာန်မင်းခ ဘာမှ မပြောတော့ပဲ အိတ်ကိုယူပြီး ကားထဲသွားထည့်သည်။ ။

"အဘွား ..."

"ပြောလေ ... မြေးလေး ..."

"အဘွား ... သစ်ခက် မရှိရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်နော် ..."

"အေးပါကွယ် ... မြေးလေးလည်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ မောင်ဖွဲ့မာန် နဲ့ မနှင်းခတို့ စကားလည်း သေချာနားထောင်။ မာန်မင်းခလေးကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုလို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံ၊ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ..."

သစ်ခက် မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းပြီး ပြောနေရသည်။ ။

"ကဲ ... ဒါဆို သွားကြတော့ ..."

"အင်း ... သစ်ခက် ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ အဘွားဆီ ပြန်လာမယ်နော် ..

."

"အေးပါကွယ် ... သစ်ခက်ကတော့ ကျောင်းတောင် မတက်ရသေးဘူး"

အဘွား၏ စကားကြောင့် သစ်ခက်ပြုံးမိသည်။

မာန်မင်းခ ကားထဲ အိတ်ထည့်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

"သစ်ခက် ပြီးပြီလား။ အဘွား ကျွန်တော်တို့ သွားပါတော့မယ်"

"အေးကွယ်။ သား ညီမလေးကို သေချာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ... အဘွား"

သစ်ခက်သည် အဘွားကို ကန်တော့ပြီး ကားနှင့် ထွက်ခဲ့တော့သည်။
။ တဖြည်းဖြည်း ကျန်ခဲ့သည့် အိမ်လေးကို ကားပေါ်မှ ငေးကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျလာမိသည်။ အဘွား တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေပါ့မလား။

မာန်မင်းခသည် ကားမောင်းနေရာမှ ဘေးက အသံတစ်ချက် တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ သစ်ခက် ရှိုက်ငိုနေသည်။
။

"ဟေ့ ... ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ"

သစ်ခက် ဘာမှ ပြန်မပြောတာကြောင့် မာန်မင်းခ ထပ်မေးမိသည်။

"ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ၊ မကြားဘူးလား"

"ကြားတယ်။ သစ်ခက် ငိုနေတာ မမြင်ဘူးလား။ ငိုနေပါတယ်ဆိုမှ ခင်ဗျားကို ဘာလို့ ငိုလဲ ဆိုတာ ရှင်းပြရဦးမှာ လား ..."

"ဟွန်း ... မင်းကတော့ ..."

ငိုနေလို့ သနားပြီး မေးမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိသည်

။

ခဏ ... တိတ်သွားပြီး ... တစ်အောင့်အကြာ ...

"ဟင့် ... ဟင့် ... "

ငိုနေတာ အသံပိုကျယ်လာသည် ။

"ဟေ့ ... ငိုနေတာ မပြီးနိုင်သေးဘူးလား ..."

ပြန်မဖြေသည့်အပြင် ငိုသံပိုကျယ်လာသည် ။

"ဟိတ် ... ငိုတာတိတ်တော့ ... ခဏနေရင် စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်ပြီ။ အဲဒီကျမှ စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးမယ်"

သစ်ခက်တစ်ယောက် စားဖို့ အကြောင်းပြောတော့ ငိုချင်နေတာ တောင် ပျောက်ပြီး ဗိုက်ဆာလာသည် ။

မာန်မင်းခသည် စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးမယ် ဆိုတော့ ငိုနေတာချက် ချင်း တိတ်ပြီး ကားပြတင်းပေါက် ကနေ အပြင်ကို ငေးပြီး ငြိမ်သွားသည့် သစ်ခက်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည် ။ ငယ်ငယ် တုန်းကဆိုရင်လည်း သူမအော်ငိုပြီဆိုရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ် ပြောလိုက်သည် နှင့် ချက်ချင်းအငိုတိတ်သွားတတ်သည် ။ ဪ ... သစ်ခက်က ခုထိ ... ကလေးလိုပါပဲလား ... ။

နာရီဝက်အကြာ ... စားသောက်ဆိုင်လေးကို ရောက်လာသည် ။ မကြာခင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်တော့မည် ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က တစ်နာရီကျော်ပြီ ဆိုတော့ မာန်မင်းခ ကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ။

မာန်မင်းခ ကားကို စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ပါကင်ထိုးလိုက်ပြီး သစ်

ခက်ကို ကြည့်တော့ ... သူမက အိပ်ပျော်နေသည်။ ။

"ဟေ့ ... သစ်ခက်"

"ဘာလဲ ..."

"ဟေ့ ... ဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်ရောက်ပြီ ထတော့ ..."

ခုမှ ချက်ချင်းထပြီး ကားပေါ်ကဆင်းတော့သည်။ ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ မိန်းကို သစ်ခက်ကို လှမ်းပေးရင်း

...

"ဘာစားမလဲ ကြိုက်တာမှာ ..."

သစ်ခက်က မိန်းကို ကြည့်ရင်း ... စားပွဲထိုးလေးကို မှာ တော့သည်။ ။

"ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲ၊ ကြက်ကြော် တစ်ပွဲ၊ ကြေးအိုးတစ်ပွဲ ...
ဪ ... နောက်ပြီး ကော်ဖီအေးတစ်ခွက် ..."

မာန်မင်းခကတော့ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲသာ မှာ စားလိုက်သည်။ ။

ခေါင်းမဖော်ပဲ အားရပါးရ စားနေသည့် သစ်ခက်ကြောင့် ကြည့်ရင်း
သူ ပြုံးမိသည်။ ။

"ဟေ့ ..."

"ဘာလဲ ..."

အစားတွေ ပလုပ်ပလောင်းနဲ့ ပြန်ထူးသည်။ ။

"မင်း မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုစားနေတာလဲ"

"သစ်ခက်က လူများ တွေလို ပဲများ ပြီး မစားတတ်ဘူး။ ဗိုက်ဆာနေ
ပါတယ်ဆိုမှ ဘာတွေလာပြောနေလဲမသိဘူး ..."

ခေါင်းငုံ့ပြီး သစ်ခက်က ပြန်စားနေသည်။ ။

မာန်မင်းခ သူမစကားကြောင့် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့။

"မြန်မြန်စား ... ပြီးရင် သွားမယ်"

စားပြီးနောက် ကားမောင်းပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တော့သည်။ ။

"ကဲ ... အိမ်ရောက်ပြီ ... ဆင်းတော့ ..."

သစ်ခက် အိပ်ငိုက်နေရာမှ သူ့စကားကြောင့် နိုးလာသည်။ ။ ကြည့်လိုက်တော့ ကားက ခြံထဲမှာ တောင် ရပ်ထားပြီးပြီ။

သစ်ခက် ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ဒေါ်လေးနှင်းခ က အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ကြိုနေသည်။ ။

"ဒေါ်လေး ..."

"ဟယ် ... သစ်ခက်လေး ..."

လာ ... သမီးလေးလာ အိမ်ထဲဝင် ..."

"မိမို့ရေ ... သမီးရဲ့ အိတ်သွား သယ်ပေးလိုက် ... သွား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြီး ..."

သစ်ခက် ... ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ဦးလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဪ ... သမီးလေး ရောက်ပြီပဲ ... ဒီမှာ ပျော်အောင်နေနော် သမီး။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထား"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"သမီး ... ကားအကြာကြီး စီးခဲ့ရတော့ ပင်ပန်းနေမှာပဲ ... ။ လာ ... သမီးနေဖို့ အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်လေး နှင်းခသည် သစ်ခက်ကို အပေါ်ထပ်အခန်းလေးကို လိုက်ပို့ပေးသည် ။ တံခါးကို ဖွင့်ချိန် အခန်းလေးကို မြင်တော့ အပြင်အဆင်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းပြီး သစ်ခက်အကြိုက်ပင်။

"သမီးလေး နေဖို့ အတွက် သီးသန့်ပြင်ပေးထားတာ ... ကြိုက်ရဲ့လား ... သမီး ..."

"ဟုတ် ... အရမ်းကြိုက်တယ်"

"ကဲ ... သမီး နားတော့ ..."

"ဟုတ် ..."

အန်တီ နှင်းခထွက်သွားတော့ သစ်ခက် ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်သည် ။ နူးညံ့အိစက် နေသည့် ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရတာ ကြိုက်ပေမယ့် ရွာက ဖျာလေးပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့တာကို ပြန်သတိရပြန်သည် ။ ဘယ်လောက်ကောင်းသည့် နေရာမှာ နေနေရပါစေ၊ ကိုယ်နေခဲ့သည့် နေရာလေးလောက် မကောင်းဘူးလို့ သစ်ခက်စိတ်ထဲ ခံစားမိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သစ်ခက်ပညာရေး အတွက်ပဲ။ ပျော်ရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာမှာ နေရ ဆိုသည့် စကားတိုင်း ကြိုးစားပြီး နေတာပေါ့။ သစ်ခက် ဟိုတွေး ... ဒီတွေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။

ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သစ်ခက်နိုးလာရသည်။ နာရီကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီခွဲပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သစ်ခက် ပြန်ရောက်ထဲက အိပ်လိုက်တာ ခုမှ နိုးတော့သည်။

ဒေါက် ... ဒေါက် ... တံခါးသွားဖွင့်လိုက်တော့ ... မာန်မင်းခ ဖြစ်နေသည်။

မာန်မင်းခသည် တံခါးလာဖွင့်သည့် သစ်ခက်၏ ပုံစံကို မြင်တော့ အိပ်ရာက ခုမှ ထမှန်း သိလိုက်သည်။

"မင်း တော်တော် အိပ်နိုင်တာပဲနော်။ တစ်လမ်းလုံး ကားပေါ်မှာ အိပ်လာတာတောင် ထပ်အိပ်နိုင်သေးတယ်"

သစ်ခက် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

"သစ်ခက် မနေ့ညက အိပ်မပျော်လို့ ပါ။ ဒါနဲ့ ဘာပြောမလို့ လဲ ..."

"အေး ... အောက်မှာ လူကြီးတွေ မင်းကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေရတယ်"

"အမ် ... ဟုတ်လား ... သစ်ခက် ခုဆင်းလာခဲ့မယ်"

"မင်း မျက်နှာလည်း သွားသစ်ဦး။ ညစ်ပတ်နေတာပဲ"

ပြောပြီး ထွက်သွားသည့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး သစ်ခက် တံခါးကို စောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

မြန်မြန် မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်လဲပြီး သစ်ခက် အောက်ဆင်းခဲ့သည်။

စားပွဲမှာ ပင်ထိုင်ရင်း ...

"သစ်ခက် ... အိပ်ပျော်သွားလို့ ပါ၊ စောင့်နေရလို့ တောင်းပန်ပါတယ်
"

"ရပါတယ် ... သမီးရယ်။ ကားအကြာကြီး စီးခဲ့ရတော့ ပင်ပန်းမှာ
ပေါ့"

"ကားမောင်းတဲ့ သူကတောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘေးက အိပ်ပြီး
လိုက်လာတဲ့ သူက ပင်ပန်းရတယ်လို့ ..."

သစ်ခက် သူ့ကို ရန်တွေ့ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရသည် ။ "သစ်ခက် စိ
တ်လျှော့ ... ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးလေးရှေ့မှာ စိတ်လျှော့စမ်း "ကိုယ့်ကိုကိုယ်
သတိပေးနေရသည် ။

"သား ... ကလေးနဲ့ ပြိုင်ပြီး ပြောရလား ..."

"အမေကလည်း ... ဒါလား ကလေး ... ဟား ..."

သစ်ခက် မျက်နှာစူပုပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေမိသည် ။

"ကဲ ... သား ... သစ်ခက်ကို စမနေနဲ့ တော့ ... ထမင်းစားတော့။

သမီး ... ထည့်စားနော်... သမီးကြိုက်မယ်ထင်တဲ့ ဟင်းတွေ ချက်
ထားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်လေး ..."

သစ်ခက် စားသောက်ပြီး သစ်ခက်၏ အပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းလေး
ကို တက်လာခဲ့သည် ။ သစ်ခက်နောက်က လိုက်လာသည့် မာန်မင်းခ
ကြောင့် ...

"ဘာလို့ သစ်ခက်နောက် လိုက်လာတာလဲ ..."

"ဘယ်မှာ မင်းနောက်ကို လိုက်လို့ လဲ ... စိတ်ကူးလည်း ယဉ်ပျံ့"

သစ်ခက် အခန်း ရှေ့ရောက်တော့ မဝင်သေးပဲ သူ့ကို ကြည့်တော့ ...
သစ်ခက်ဘေးက အခန်းမှာ ရပ်ပြီး ...

"ဒီမှာ ... ဒါ ငါ့အခန်း ..."

"ဟမ် ..."

သစ်ခက် ဘေးက အခန်းက သူ့အခန်းပေါ့။
